Pregaria.cat

Entrada

JA NO PUC REPARAR UN MAL PASSAT

La Montserrat coneix molt bé el seu company, el Jordi. Fa uns 7 anys que es van casar i en aquest temps ella ha anat descobrint la dimensió més amagada del seu home. Coneix els símptomes. Més capficat que de costum, arriba una mica més tard de la feina, dorm més inquiet. Respostes ràpides o silencis prolongats... Les primeres vegades ella l'interrogava de forma directa, però aviat va comprendre que era pitjor. Ara, quan observa aquests símptomes, més aviat calla, espera uns dies, espera que li passi i, en darrera instància, mira de deixar el nen amb els avis, el va a cercar a la sortida de la feina i el convida a una cervesa.

Sembla que ell, quan veu la jugada, entén que ha de parlar. L'estima i sap que ara la Montserrat pateix de debò. Ja no és la curiositat sinó la preocupació, que l'afecta massa. Es deixa, doncs, vèncer, i a poc a poc va desgranant el que el porta de cap. Això és el que ha passat aquesta tarda. Feia més de tres setmanes que estava molt ensimismat; potser és una tema important, una d'aquestes qüestions que aparentment no tenen sortida, una via morta. Per fi, en el bar de les trobades especials, comença a parlar. Aquest cop bastant ràpid, concret i un xic emocionat.

Des que fa dos anys va morir el pare, molts cops m'entra una mena de sensació que amb ell vaig ser un mal fill. La veritat, aquesta idea em tortura. Jo crec sincerament que sempre el vaig estimar, però era tan conservador!! Un dia el vaig plantar a mitja conversa i, ja dret, li vaig dir coses molt gruixudes. Ell va callar, tapant-se els ulls amb les mans i em va dir: "Mai més em parlis així, no saps el mal que m'has fet." D'això fa anys, i no en vam parlar mai més; però jo sentia la necessitat de demanar-li perdó, i quan va morir d'un infart no vaig poder expressar-li el meu sentiment. És una espina clavada que sempre porto a dintre i em fa mal...

La resta de la trobada, ja la podeu imaginar. La Montserrat li va donar a entendre no precisament amb paraules que ho comprenia, ho compartia, l'estimava, però que aquesta creu no la podia fer desaparèixer, tan sols podia portar-la al seu costat.

Hi ha situacions i fets de la vida que només Déu pot amorosir. Només Ell pot dir aquelles paraules de disculpa mai pronunciades: Dispensa, pare. Estava malament, no volia dir-te el que et vaig dir. Estava una mica foll, i estic segur que te'n vas adonar perquè saps com sóc.

Potser ajuda aquella explicació de Sant Pau que Jesús va carregar sobre Ell la nostra limitació i la nostra vida mal feta. Amb la seva mort en creu i amb la seva resurrecció ha refet a fons el nostre cor. Ell li deu haver dit al pare del Jordi el que el Jordi en vida no va ser capaç o no va tenir l'oportunitat de dir.

Tots ens podem trobar en situacions semblants i ens cal mirar la imatge del Senyor i dir: Gràcies per la teva misericòrdia.

Jesús Renau sj.